

mindelig Myndighed. Skal nemlig Bestindiens indre Anliggender nu stilles paa samme Fod som Kongerigets, saa maae de høre ind under Kongerigets Ministre. Det er altsaa slet ikke min Mening, at jeg har Noget imod Paragraphens Realitet; jeg anseer det tværtimod at være Noget, der følger af sig selv. Men jeg skal tillade mig at bemærke, at der fra en anden Side maafee kunde reises en Betænkelse imod en saadan Paragraph. Efter Grundloven af 5te Juni 1849 har Kongen Myndighed til at fordele Forretningerne imellem sine Ministre, saaledes som han finder passende. Dette er jo ogsaa hidtil skeet, og Ingen har havt Noget derimod at erindre. Kongen har oftere henlagt en Branche under et Ministerium til et andet Ministerium og det har han været fuldkommen beføiet til. De særlige Anliggender henhøre jo iøvrigt under de særlige Ministerier, saaledes at de vedkommende Ministre naturligvis ere ansvarlige for Rigsdagen for Bestyrelsen af disse Anliggender. Jeg skulde nu ikke ønske, at der blev optaget en Paragraph i denne Lov, som ikke forekommer mig at være nødvendig, og som dog maafee ved Sagens videre Behandling kunde fremkalde formelle Betænkigheder, idet man kunde antage, at der ved denne Lov var skeet en Indskrænkning i Kongens Myndighed til at fordele Forretningerne mellem Ministerierne, som ikke finder Sted for andre Tilfælde. Det næste Endringsforslag, jeg har stillet, er af mindre Betydning, og jeg lægger ogsaa mindre Vægt paa det; men det forekommer mig, at Loven faaer, saa at sige, et klarere og renere Indhold, naar man ikke gaaer ind paa den sidste Bestemmelse i § 5. Naar det bliver Tilfældet, som her forudsat, at der ingen Overenskomst kommer istand, saa maa der dog komme et andet Forslag frem, og saa finder jeg det ganske naturligt, at Rigsdagen her, under Form af et Forbehold, udtaler sin formeentlige Ret til den Udsørfelstold, der blev paabudt i Maret 1802; men derimod forekommer det mig, at de Bestemmelser, som angaae Bestyrelsen, ere af saa liden Bigtighed og saa liden Fasthed, om jeg saa maa sige, at det vilde være rigtigere, at Rigsdagen kun indskrænkede sig til det, som var Hovedsagen, nem-

lig Kongerigets formeentlige Ret til hien Afgift. Jeg maa bemærke, at der i Overbestyrelsen af Bestindiens indre Anliggender i Nordenlandet ikke kan finde nogen Udsøndring Sted, fordi de, udenvidere, skulle gaae over til vedkommende Minister, hvilket ogsaa er tilfaldet ved § 4, og dette synes jeg, at der ei kan være meent hermed. Naar der er en Overbestyrelse i Colonierne, saa kan der jo tænkes andre Maader at ordne Forholdet paa, navnlig, at der kunde tillægges Gouverneuren en større Deel af hans Gage fra Repræsentationen af Monarchiet og en mindre Deel for Kongerigets Vedkommende, hvoraf altsaa fulgte, at dette udredebe en mindre Sum end Monarchiet; man vilde, ved en nøiere Overveelse af Sagen, meget vel komme dertil at ansee det for meget uhensigtsmæssigt, baade at have en civil Amtmand og en Gouverneur ved Siden af hinanden. Da det imidlertid, som sagt, ikke foreligger for Diebliffet og maa blive Gjenstand for en yderligere Forhandling, saa forekommer det mig at være rigtigere, at man ikke beholdt den hertil sigtende Bestemmelse staaende i § 5, men holdt sig til den vigtige finantstille Paastand, der der er fremsat. Da det Hele imidlertid kun gaaer ud paa en Besmyndigelse, og, da Sagen skal tilbage hertil igjen, hvis ingen Overenskomst kommer istand, saa anseer jeg som sagt dette Endringsforslag ikke for at være af megen Bigtighed; men, da jeg har troet, at det var til Lovens Forbedring, saa har jeg dog villet henstille dette Endringsforslag til Udvalgets nærmere Overveelse.

Ordføreren: Det glæder mig, at jeg for mit personlige Vedkommende for endeel kan være enig med den høitærede Indenrigsminister, efterat det af ham er blevet udtalt, at de Bestemmelser, der staae i § 4, ere en Selvfølge, og jeg kan derfor ikke lægge nogen Vægt paa, om denne Paragraph bliver antagen eller ikke, da man efter en saadan Erklæring fra Ministeren maa antage, at Forholdene ville blive ordnede paa den antydede Maade. For saavidt der altsaa er yttret, at der skulde være formelle Betænkigheder ved at antage Paragraphen, da skønner jeg ikke, hvorfor man